

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 27 czerwca 2024 r.,
w sprawie **W. K.**
skazanego za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i in.
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 21 grudnia 2023 r., sygn. akt II AKa 127/23,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Słupsku
z dnia 21 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 24/20,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

[PGW]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2022 r. Sąd Okręgowy w Słupsku uznał oskarżonego W. K. za winnego:

- popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt 1 oskarżenia, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k. i za to z mocy art. 294 § 1 k.k. skazał go na karę 2

(dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył wobec oskarżonego karę grzywny w rozmiarze 100 (stu) stawek dziennych, przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna 50 zł (pięćdziesiąt złotych). Na zasadzie art. 46 § 1 k.k. Sąd Okręgowy orzekł od oskarżonego W. K. na rzecz pokrzywdzonego K. K. 387.000 zł (trzysta osiemdziesiąt siedem tysięcy złotych) tytułem obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem;

- popełnienia zarzuczanych mu czynów, opisanych w pkt 2, 3, 13, 14, 18, 19, 20, 22, 25, 28, 40, 41, 44 oskarżenia, dokonując modyfikacyjnych ustaleń oraz przyjmując, że czyny te popełnione zostały w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, stanowiąc ciąg przestępstw, to jest popełnienia występku z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył wobec oskarżonego karę grzywny w rozmiarze 300 (trzysta) stawek dziennych, przy przyjęciu że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna 100 zł (sto złotych);

- popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt 4 oskarżenia, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to z mocy art. 286 § 1 k.k. skazał go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył wobec oskarżonego karę grzywny w rozmiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, przy przyjęciu że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna 50 zł (pięćdziesiąt złotych) oraz orzekł obowiązek naprawienia szkody;

- popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt 5 oskarżenia, z tym ustaleniem że spowodował szkodę w wysokości 260.000 zł, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to z mocy art. 294 § 1 k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył wobec oskarżonego karę grzywny w rozmiarze 100 (sto) stawek dziennych, przy przyjęciu że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna 100 zł (sto złotych). Sąd Okręgowy na zasadzie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego W. K. na rzecz pokrzywdzonego P. K.

260.000 zł (dwieście sześćdziesiąt tysięcy złotych) tytułem obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem;

- popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt 6 oskarżenia, z tym ustaleniem że wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do przeznaczenia tej kwoty oraz warunków zawartej umowy i zwrotu zaciągniętej pożyczki, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to z mocy art. 286 § 1 k.k. skazał go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył wobec oskarżonego karę grzywny w rozmiarze 20 (dwudziestu) stawek dziennych, przy przyjęciu że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna 50 zł (pięćdziesiąt złotych). Dodatkowo na zasadzie art. 46 § 1 k.k. sąd orzekł od oskarżonego W. K. na rzecz pokrzywdzonego P. K. 3.000 zł (trzy tysiące złotych) tytułem obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem;

- popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt 7 oskarżenia, z tym ustaleniem, że zamiast zapisu, że wyłudził usługi telekomunikacyjne przyjmuje, że doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci usług telekomunikacyjnych tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 284 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to z mocy art. 286 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył wobec oskarżonego karę grzywny w rozmiarze 20 (dwudziestu) stawek dziennych, przy przyjęciu że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna 50 zł (pięćdziesiąt złotych). Sąd na zasadzie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego W. K. na rzecz pokrzywdzonego K. K. 2749 zł (dwa tysiące siedemset czterdzieści dziewięć złotych) tytułem obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem;

- popełnienia zarzucanych mu czynów, opisanych w pkt 8, 9, 10 i 11 oskarżenia, z tym ustaleniem, że oskarżony działał w celu popełnienia czynów zabronionych w postaci posłużenia się podrobionymi dokumentami, a nadto przyjmując, że czyny te popełnione zostały w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu i stanowią ciąg przestępstw, to jest występków z art. 270 § 3 k.k. i za to z mocy art. 270 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

- popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt 12 oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to z mocy art. 286 § 1 k.k. skazał go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył wobec oskarżonego karę grzywny w rozmiarze 20 (dwudziestu) stawek dziennych, przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna 50 zł (pięćdziesiąt złotych);

- popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt 15 oskarżenia, z tym ustaleniem że do jego popełnienia doszło w okresie od 13 sierpnia 2013 r. do 11 września 2013 r. oraz działał on wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to z mocy art. 286 § 1 k.k. skazał go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył wobec oskarżonego karę grzywny w rozmiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, przy przyjęciu że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna 50 zł (pięćdziesiąt złotych);

- popełnienia zarzucanych mu czynów, opisanych w pkt 16, 17, 21, 23, 24, 26, 27, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 42, 43 oskarżenia, po modyfikacji opisu oraz przyjmując, że czyny te popełnione zostały w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, stanowiąc ciąg przestępstw, to jest popełnienia występku w zakresie czynu z pkt 31 z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k., a pozostałych wyczerpujących znamiona występku z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył wobec oskarżonego grzywnę w rozmiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, przy przyjęciu że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna 100 zł (sto złotych);

- popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt 37 oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to z mocy art. 286 § 1 k.k. skazał go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył wobec oskarżonego karę grzywny w rozmiarze 20 (dwudziestu) stawek dziennych, przy przyjęciu że jedna stawka dzienna grzywny

jest równoważna 50 zł (pięćdziesiąt złotych). Na zasadzie art. 46 § 1 k.k. sąd orzekł od oskarżonego W. K. na rzecz pokrzywdzonego K. R. 2400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem;

- popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt 38 oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to z mocy art. 286 § 1 k.k. skazał go na karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył wobec oskarżonego karę grzywny w rozmiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna 50 zł (pięćdziesiąt złotych). Na zasadzie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego W. K. na rzecz pokrzywdzonego K. R. 9.800 zł (dziewięć tysięcy osiemset złotych) tytułem obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem;

- popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt 39 oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to z mocy art. 284 § 2 k.k. skazał go na karę roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył wobec oskarżonego karę grzywny w rozmiarze 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych, przy przyjęciu że jedna stawka dzienna grzywny jest równoważna 50 zł (pięćdziesiąt złotych). Na podstawie art. 46 § 1 k.k. sąd orzekł wobec oskarżonego W. K. obowiązek naprawienia szkody w określonej części.

Sąd Okręgowy w Słupsku na zasadzie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego W. K. jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny i wymierzył wobec niego karę łączną 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w rozmiarze 700 (siedemset) stawek dziennych grzywny, przy przyjęciu, że jedna stawka jest równoważna 100 (sto) złotych. Ponadto sąd orzekł o kosztach procesu.

Apelację od powyższego wyroku złożył zarówno obrońca skazanego, jak i oskarżyciel publiczny.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku, wyrokiem z dnia 21 grudnia 2023 r., w sprawie o sygn. akt II AKa 127/23, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na mocy art.

46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego W. K. obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz:

a) J. G. kwoty 10.000 zł w zakresie czynu przypisanego w pkt. XIII wyroku,

b) P. P. kwoty 30.569,24 zł w zakresie czynu przypisanego w pkt. XX wyroku, uwzględniając w tym zakresie apelację oskarżyciela publicznego. Sąd Apelacyjny w Gdańsku utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części. Dodatkowo sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę za postępowanie odwoławcze oraz obciążył go wydatkami tego postępowania.

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, zarzucając:

1. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na treść wyroku, tj. art. 6 k.p.k. w zw. z art. 117 § 2 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., poprzez uznanie przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku, że nie doszło do pozbawienia prawa oskarżonego do obrony przed sądem pierwszej instancji na skutek przeprowadzenia rozprawy pod nieobecność oskarżonego w dniu 29 marca 2021 r., 31 marca 2021 r., 26 maja 2021 r., 7 lipca 2021 r., 20 października 2021 r., 30 marca 2022 r., 8 czerwca 2022 r. (pomimo usprawiedliwienia nieobecności przez oskarżonego), gdyż Sąd Okręgowy w Słupsku miał dysponować opiniami o stanie sądowo - psychiatrycznymi dotyczącymi W. K., podczas gdy opinie te były nieaktualne, a biegły sądowy wydający opinie w sprawach o odroczenie wykonania kary, wprost wskazał na pogarszający się stan zdrowia skazanego i jego ciężką chorobę uniemożliwiającą mu m.in. pobyt w zakładzie karnym;

2. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na treść wyroku, tj. art. 6 k.p.k. i art. art. 378a § 1 k.p.k. w zw. z art. 117 § 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., poprzez przyjęcie przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku, że w dniu 8 czerwca 2022 r. miał miejsce szczególnie uzasadniony wypadek, który pozwalał na prowadzenie przez Sąd Okręgowy w Słupsku rozprawy w dniu 8 czerwca 2022 r. pod nieobecność oskarżonego, mimo jego usprawiedliwionej nieobecności, podczas gdy nie było żadnych nadzwyczajnych okoliczności, uzasadniających zastosowanie przepisu art. 378a § 1 k.p.k., a świadek G. M. mógł stawić się na kolejnym terminie rozprawy, gdyż nie wskazał on żadnych okoliczności, które uzasadniałyby przypuszczenie, że nie da się go

przesłuchać innego dnia, co skutkowało rażącym naruszeniem prawa W. K. do obrony.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, a także poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Dodatkowo skarżący wniósł o wstrzymanie zaskarżonego orzeczenia, do czasu rozpoznania niniejszej kasacji.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zatem możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest istotnie ograniczona. Podzielając utrwalone w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego, stwierdzić trzeba, że postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma zwykłą kontrolę odwoławczą. W toku zaś tego postępowania z założenia nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (zob. postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2024 r., III KK 206/24; postanowienie SN z dnia 15 marca 2023 r., IV KK 549/22; postanowienie SN z dnia 10 lipca 2019 r., II KK 210/19; postanowienie SN z dnia 21 września 2017 r., IV KK 276/17).

Przedmiotem kasacji jest wyrok sądu odwoławczego kończący postępowanie, stąd zarzuty w niej podnoszone powinny dotyczyć tego orzeczenia. Można wyjątkowo w kasacji wytykać uchybienia wyrokowi sądu I instancji, ale wtedy warunkiem skuteczności takich zarzutów jest wykazanie, że te uchybienia przeniknęły do wyroku sądu odwoławczego, będącego przedmiotem zaskarżenia kasacji. Uczynić to należy poprzez wskazanie tych przepisów, które sąd odwoławczy naruszył dopuszczając do owego „przeniesienia” tego uchybienia do

swojego orzeczenia, jak i poprzez stosowną argumentację (zob. postanowienie SN z dnia 24 czerwca 2021 r., IV KK 217/21; postanowienie SN z dnia 30 marca 2017 r., V KK 35/17).

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przeniknięcie uchybienia pierwszoinstancyjnego do postępowania odwoławczego aktualizować się może dopiero w sytuacji, gdy sąd odwoławczy przeprowadzi nienależytą kontrolę instancyjną i zaakceptuje orzeczenie sądu pierwszej instancji, pomimo że dotknięte jest ono wadami, na które zwrócono uwagę w zwykłym środku odwoławczym (zob. postanowienie SN z dnia 30 sierpnia 2022 r., I KK 236/22; postanowienie SN z dnia 26 kwietnia 2023 r., II KK 56/23). W takim wypadku to na skarżącym ciąży obowiązek podniesienia i wykazania wadliwości procedowania przez sąd odwoławczy, w następstwie którego doszło do owego przeniknięcia uchybienia do orzeczenia drugoinstancyjnego, co mogłoby się wyrażać z nierzetelnym rozpoznaniem zarzutów środka odwoławczego, oraz wykazania, że uchybienie to mogło mieć wpływ - i to istotny - na treść zaskarżonego orzeczenia (zob. postanowienie SN z dnia 14 kwietnia 2021 r., III KK 16/21).

Trzeba na wstępie podkreślić, że zarzuty kasacyjne stanowią w istocie powtórzenie zarzutów apelacyjnych, do których w pełnym zakresie ustosunkował się sąd odwoławczy. Skarżący zarzucił w kasacji zarzut rażącego naruszenia przez sąd II instancji dodatkowo przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., a więc nieprawidłową kontrolę odwoławczą.

Odnosząc się szczegółowo do zarzutów zawartych w kasacji, należy wskazać, że zarzut kasacyjny opisany w punkcie 1, który dotyczy niewłaściwej kontroli w zakresie obrazy art. 6 k.p.k. w zw. z art. 117 § 2 k.p.k., jest niezasadny. Wbrew twierdzeniom skarżącego, sąd odwoławczy w sposób prawidłowy wyjaśnił, dlaczego zaaprobował stanowisko sądu I instancji, dotyczące podjęcia decyzji o przeprowadzeniu rozprawy na poszczególnych, wskazanych przez skarżącego terminach, pod nieobecność oskarżonego. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku słusznie Sąd Apelacyjny podkreślił, że Sąd Okręgowy każdorazowo szczegółowo uzasadniał swoje stanowisko, co do możliwości prowadzenia rozprawy pod nieobecność oskarżonego, co zostało poddane wnikliwej kontroli odwoławczej, której efekty szczegółowo i przekonująco zaprezentowane zostały w uzasadnieniu.

Nie bez znaczenia pozostaje okoliczność, że oskarżony nie brał udziału w rozprawie także wówczas, gdy nie zostały podniesione jakiekolwiek okoliczności wskazujące na niemożność jego uczestnictwa.

Sąd odwoławczy prawidłowo i rzetelnie rozważył zarzuty apelacji, a dokonana analiza uzasadnienia wyroku tego sądu nie daje podstaw do twierdzenia, że doszło do rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Skarżący bowiem nie wykazał, iż niektóre z zarzutów apelacyjnych nie zostały w ogóle rozpoznane (naruszenie art. 433 § 2 k.p.k.), lub też jedynie w sposób niepełny (naruszenie art. 457 § 3 k.p.k.). Oba te zarzuty wymagałyby bowiem nadto wykazania, że uchybienia takie, jeżeli faktycznie wystąpiły, miały istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia (zob. wyrok SN z 21 marca 2019 r., V KK 108/18, LEX nr 2642389; postanowienie SN z 5 lutego 2019 r., V KK 613/18, LEX nr 2615843), czego skarżący nie uczynił. Stwierdzić zatem trzeba, że celem skarżącego było wymuszenie ponownej, zwykłej kontroli instancyjnej, w postępowaniu kasacyjnym. Wystarczy w tym miejscu odnotować, że w przedmiotowej sprawie sąd I instancji dysponował opiniami biegłych, które stwierdzały brak przeciwwskazań do udziału oskarżonego w rozprawie, a które nie zostały przez skarżącego skutecznie zakwestionowane.

W podobny sposób należało ocenić zarzut opisany w punkcie 2 kasacji, dotyczący przyjęcia przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku, że w dniu 8 czerwca 2022 r. miał miejsce szczególnie uzasadniony wypadek, który pozwalał na prowadzenie przez Sąd Okręgowy w Słupsku rozprawy w dniu 8 czerwca 2022 r. pod nieobecność oskarżonego, mimo jego usprawiedliwionej nieobecności. Nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, iż sąd I instancji w sposób nieuprawniony przeprowadził rozprawę w dniu 8 czerwca 2022 r. podczas usprawiedliwionej nieobecności oskarżonego, w sytuacji gdy nie było żadnych okoliczności, które uzasadniałyby zastosowanie art. 378a § 1 k.p.k., a przesłuchany na wskazanym terminie świadek G. M. mógł stawić się na kolejnym terminie rozprawy. Podkreślić wypada, że nawet jeżeli oskarżony sam nie brał udziału w postępowaniu przed sądem, to miał swojego obrońcę z wyboru, który aktywnie uczestniczył podczas procesu, reprezentował go i dbał o przestrzeganie jego praw.

Sąd Okręgowy, mimo nieobecności oskarżonego na rozprawie w dniu 8 czerwca 2022 r. mógł, zgodnie z treścią art. 378a k.p.k., prowadzić postępowania dowodowe w obecności obrońcy oskarżonego. Trzeba bowiem stwierdzić, że oskarżony nie stawiał się na żadnym terminie rozprawy, zaś w sprawie były trudności z ustaleniem miejsca pobytu świadka G. M.. Oskarżony nie skorzystał z możliwości złożenia wyjaśnień na żadnym etapie postępowania, także na kolejnych terminach rozprawy oraz w toku postępowania odwoławczego. Wobec powyższego, jako słuszne należy uznać stanowisko sądów I i II instancji w zakresie przyjęcia szczególnie uzasadnionego wypadku, o którym mowa w art. 378a § 1 k.p.k., skoro koniecznym było zabezpieczenie dowodu z zeznań świadka, a oskarżony nie stawiał się ani razu na rozprawie, także po przesłuchaniu świadka.

Reasumując, zauważyć należy, że w istocie skarżący formułując zarzuty kasacji, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, środek ten potraktował jako kolejny instancyjny środek odwoławczy, powtarzając zarzuty apelacyjne, co jest niedopuszczalne. Kasacja nie służy bowiem do ponawiania kontroli instancyjnej już dokonanej przez sąd odwoławczy, stąd też postępowanie kasacyjne nie może być traktowane jako trzecia instancja (zob. postanowienie SN z dnia 9 stycznia 2019 r., IV KK 694/18; postanowienie SN z dnia 11 października 2022 r., V KK 332/22; postanowienie SN z dnia 26 kwietnia 2024 r., V KK 91/24).

Przedmiotowa kasacja nie sprostała zatem wymogom wykazania rażącego naruszenia prawa, które mogłoby doprowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku. Rozpoznanie wniesionej kasacji skutkować musiało jej oddaleniem, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Rozstrzygnięcie o kosztach uzasadnia art. 624 § 1 k.p.k. Zwalniając skazanego od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne Sąd Najwyższy kierował się przede wszystkim jego aktualną sytuacją.

Wobec oddalenia kasacji, rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku stało się bezprzedmiotowe.

[SOP]

[a!]

